

nú mest eftir hummara; tað hendir seg, at teir koma til 4

tons um túrin, sum varir einar 2 dagar. Fyri tonsið fingur teir 10.000 íslenskar kr., tað eru 4-5 manns á hvørjum báti. Alt í fiskahúsinum verður arbeitt við

Vita á Reykjanesi

Aðalstræti í Reykjavík

maskinari, líka frá byrjanini til tað endar í ísgoymslunum, verður alt fært við feribandi (transportbandi).

Grindavík er vaksin nógv hesi seinastu árin. Tey nýggju húsin eru vøkur og nosslig við vøkrum vakstrarøðum rundanum.

Í nógvum íslenskum bygdum vóru gjørd frálík spælláss til børnini, soleiðis eisini í Grindavík; har var eitt óført spælláss tætt við skúlan, sum er nýggjur. Fýra lærarar eru, og summarfri er frá 15. mai til 15. september.

Byggin Grindavík er í trimum pørtum: Staður er vestast, so Jarngerðarstaður, og eystast er Tórketlustaður. Jarngerðarstaður er hovuðsplassið.

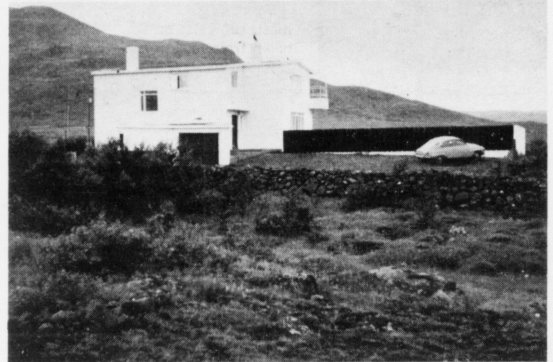
Í Grindavík býði Óla Jákup Magnussen úr Tjørnuvík, hann var formaður í fiskahúsinum, kona hansara eitur Ella. Vit vóru inni hjá teimum, og tey vóru stakblíð. Maja og Jógvan vóru hjá teimum um náttina. 14/8, kl. 13.30 fóru vit úr

Grindavík aftur til Reykjavíkar, og um kvøðið 14/8 vóru vit boðin til Snjólaug Sigurðsdóttir og Otto Baldwins, sum vit høvdu hitt umboð á »Esku«. Tey bógva á Freyugøtu 28, og kl. 20 vóru vit har.

Tey vóru óføra blíð, vit ótu nátturða og fingur allan blíðskap. Snjólaug Sigurðsdóttir segði ymist frá livinum hjá móðurbróður sínum Jóhann Sigurjónsson, tað hevði ikki altið verið ein dansur á rósum; hon kendi eisini listarmannin Jóhannes Kjarval og Halldór Laxness og segði

vilarnir vóru teir somu, sum vit vóru við á Snæfellsnesi. Veðrið var einki serligt, regntjúkn og heldur kaldligt.

Vit óku gjøgnum Mosfellsveit. Høgrumegin okkum var Reykjalið; har eru bóndagarðar við góðum jarðarbrúki og vakstrarhúsum. Vinstrumegin var Mosfell, har vilja teir vera við, at Egil Skallagrímsson hevur grivið gull sitt niður. Nakrir gullpengar eru funni har, men tó at leitað hevur verið eftir meira, er einki funnið, so tað man vera ivasamt, um nakað er í

Hes Halldórs Laxness Gljúfrasteinn

okkum ymist um teir. Systir hennara hevði verið gift Gunnar Storr, sum er bróðir Einar Storr, heilsulmannin í Tórshavn.

Vit fóru av Freyugøtu kl. 1. Í morgin er ætlanin at fara til Tingvallar, Gullfoss og Skálholt. 15/8, kl. 10, fóru vit av stað til Tingvellir, bilstjórnarnir og

søguni um gullið hjá Egili, tó ikki er gott at vita.

Longur frammi, høgrumegin, býr skaldið Halldór Laxness á staði, sum eitur Gljúfrasteinn. Allan henda vegin, sum vit fara — móti Tingvellum — er slætt lendi og gott jarðarbrúk.

Meira

10. PARTUR

— Eg kom tá at hugsa um, at um eg kundi fáa at vita, hvat fór fram umboð á Sea Unicorn í august 1883, kundi faðir kanska verða loystur úr hafti.

Í gjár gjørdi eg royndir til tess at fáa hendur á logbókunum, men tað eydnaðist mær ikki at fáa hurðina upp. Í nátt gjørdi eg aðru royndina og var heppin. Men tá eg var komin innar í smáttuna og kagaði í logbókina, varnaðist eg, at júst tær siðurnar, sum skrivaðar vóru henda mánaðin, vóru horvnar úr bókini.

Tað var júst í somu løtu, tygum handtóku meg.

— Er hatta alt, tygum hava at siga, spurdi Holmes.

— Ja, svaraði tann fremmandi.

— Tygum hava einki meiri at siga okkum?

Hin dróg á bæði.

— Nei, tað er ikki meiri.

— Tygum hava verið her, áðrenn tygum gjørdur royndir at koma innar í smáttuna í gjárskvøðið. Ikki satt?

— Nei.

— Men hvussu ber tað so til, at henda var at finna í smáttuni, rópti Hopkins og sýndi tí fremmenda bókina við uppskriftunum og tí eyðkenda blóðblettinum.

Neligan fall í fátt.

Hann hevði hendurnar upp fyrri andlitid og skalv á málinum.

— Hvussu hava tygum fingið hendur á hasa bókina, stunaði hann. — Eg skilji tað ikki. Eg helt, at eg hevði lagt hana frá mær á hotellinum.

— Hatta er nógmikið, segði Hopkins álvarsamur.

— Tað, tygum kanska hava meiri at siga, verða tygum at bera fram í rættinum. Tygum kunnu fara á lögreglustøðina beinanvegin.

Ja, harra Holmes. Eg eri tygum og vinmanni tygara takksamur fyrri hjálpin. Ívaleytt hevði hjálp tykkara verið óneyðug, um eg hevði kunna verið komin fram til henda heppna endan einsamallur. Men kortini skulu tit hava stóra tøkk, segði Hopkins errin.

— Tað eru biløgd komur til tygara á Brambletye hotellinum, og vit kunnu allir vera í fylgi hagar.

— — —

— Nú, Watson, hvat heldur tú so, spurdi Holmes, tá vit vóru í ferðalagi heim morgunin eftir.

— Eg dugi bert at skilja, at tú ikki er nøgdur.

— Ájú, kærri Watson. Eg eri sera væl nøgdur. Men samstundis verði eg noyddur til at siga, at arbeiðslag Stenley Hopkins' ikki hevur rósið uppi-borið.

Satt at siga hevði eg vænta-mær meiri av honum.

Ein eigur altið at hava teir valmøguleikar og síðani fremja tað rætta valið. Soleiðis ljóðar fyrsta reglan í kriminellum kanninum.

— Hvor er son hin móguleikin, spurdi eg.

— Eg royni at velja rætta móguleikan. Kann vera, valið verður skeivt. Men tað ber mær illa til at siga. Eg fari kortini at royna hin valmöguleikan.

— — —

Hópur av brøvum bíðaðu eftir Holmes á skrivstovuni í Baker Street. Hann tók eitt bræv úr dunganum og breyt tað upp.

Síðani flenti hann.

— Tað er frálíkt, Watson!! Tað gongur tann rætta vegin. Tað, sum hin móguleikin fjallar, fer so smátt at gerast veruleiki.

Hevur tú fjarritappir? Skriva so fjarrit fyrri meg.

»Summer, umboðsmaður, Ratcliff Highway. Sendið triggermans í morgin klokkan 10. — Undirskrivað Basil.«

Soleiðis verði eg nevndur har, skilir tú, Watson?

Hitt fjarritið er til Stanley Hopkins, Lord Street 46, Brixton. »Komið til morgunmat í morgin klokkan 9.30. Tað er týðningarmikið. Fjarritið aftur, um tað ikki ber tygum til at koma. Undirskrivað Sherlock Holmes.«

Framhald

TEIR NEVNDU HANN SVARTI

Johnsigurd Johannese
tyður
eftir
sir Arthur Conan Doyle